

Petter Pettersson

Dublinskuggor – Nattansikte
Träsnitt 432 × 317 mm

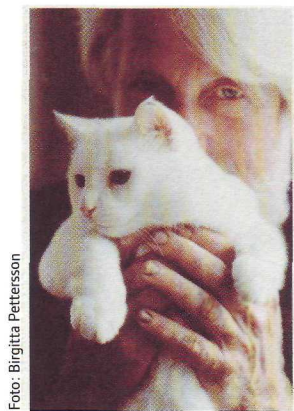


Foto: Birgitta Pettersson

Petter Pettersson är född 1942 i Skanör.

Studier vid Konsthögskolan i Stockholm (grafikskolan) 1965–70.

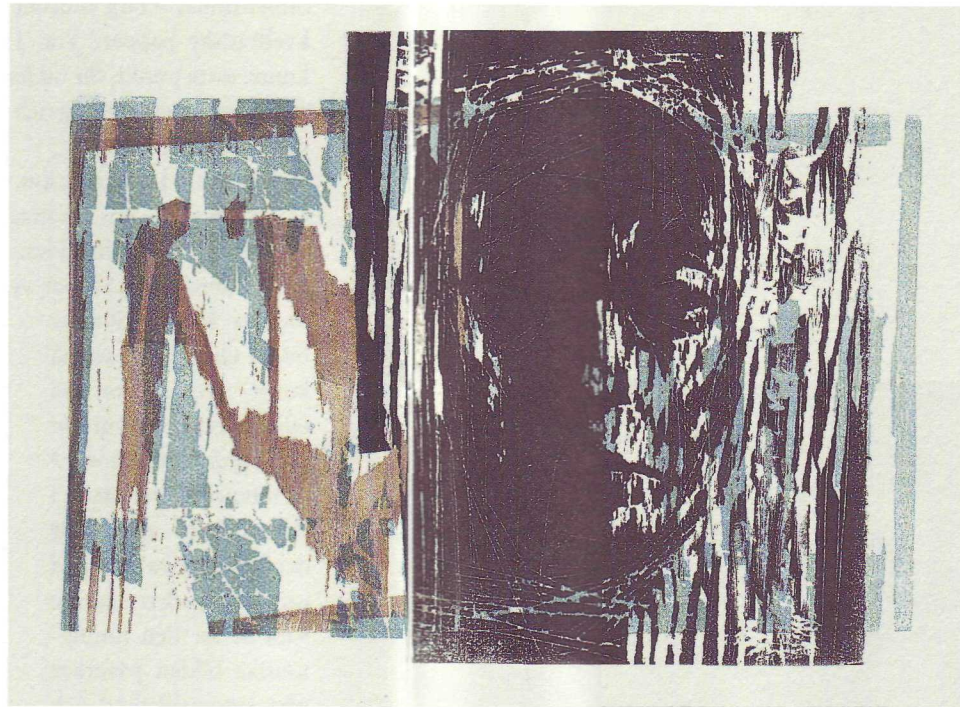
Utställningar i bl. a. Galleri 66, Stockholm 1966, Galleri Larsson, Gävle 1968, Biennalen i Colombia 1969, Galleri Observatorium, Stockholm 1969, Grafikbiennalerna i Kraków och Tokyo 1970, Galleri Glemminge, Glemmingebro 1970, Ungdomsbiennalen Paris 1971, Grafiska Sällskapet, Stockholm 1971, *Svensk konst i Japan* 1972, Örebro länsmuseum 1972, Norrköpings konstmuseum 1972, Göteborgs konsthall 1972, Södertälje konsthall 1973, Skånes konstförening, Malmö 1974, Kulturhuset, Stockholm 1975 och 1978, Galleri 1+1, Göteborg 1978, Malmö konsthall 1978, Sandvikens konsthall 1979, *Teckning –83* i Konstakademien, Stockholm 1983, Konsthallen, Tomelilla 1984, Konstnärshuset, Stockholm 1985, Galleri Elva, Stockholm 1985, 1987 och 1990, *Akvarell –87* i Konstakademien, Stockholm 1987, Galerie Belle, Västerås 1989, Konstnärscentrum, Malmö 1990, Länsmuseet Gävle 1990, Västerbottens museum,

Umeå 1990, Konsthallen Norrtälje 1990, Västerås konstmuseum 1991, Galleri Alex Wiberg, Stockholm 1994, 1996 och 1998, Karlshamns konsthall 1995, Kristianstads konsthall 1995, Simrishamns konsthall 1995, Länsmuseet Kristianstad 1995, Moderna Museet 1999, Grafikens Hus, Mariefred 1999 och 2000, Stockholm Art Fair 1999 och 2001, Södertälje konsthall 2000, Skellefteå konsthall 2000, Hässleholms kulturhus 2001.

Stipendier: *Unga tecknare*, Nationalmuseum 1970, Akademiens akvarellstipendium 1998, *Stora grafikpriset*, Grafikens Hus 2000.

Representerad i bl. a. HMK Gustaf VI Adolfs teckningssamling, Nationalmuseum, Moderna Museet, konstmuseerna i Gävle, Göteborg, Malmö och Kalmar, The British Museum, London.

I 2001 års portfölj från Föreningen för Grafisk Konst ingår *Dublinskuggor – Nattansikte*, träsnitt i tre färger 432 × 317 mm. Tryckt av konstnären.



En stad – som Dublin – är inte bara en plats, den är också en serie bilder, meddelanden, handlingar, synliga och dolda rörelser. Staden har sitt eget ansikte, sin egen kropp och rytm – och dess människor sitter för ett ögonblick – eller alltid – fast i tillvarons nät.

Dublin i Petter Petterssons färgträsnitt *Dublinskuggor* är en mångtydig skuggvärld – en serie minnesreflexer – där det vardagliga och upptrampade gradvis kan förbytas i tillstånd av förtätad spänning och mystik. I de 'förbjudna zonerna' pågår ett obestämt men påtagligt våld, och skuggexistenserna rör sig i de människans utmarker som tillsammans bildar en stads centrum, och hjärta.

I konstnärens egna dagboksanteckningar kan vi, bland annat, läsa följande:

»Avlägsna sirener stiger och sjunker. Kartonger och avskräde far omkring. Irländska sjöns råkalla andedräkt har hittat mig bakom containern där jag tillbringat natten och försökt få något som liknar sömn.

Med värkande kropp och stelfrusna fingrar rullar jag ihop sovsäcken och ger mig sakta iväg mot Dublins centrum.

Mjuka skuggor rör sig längs väggarna. Det första gryningsljusets vålnader på väg mot Gud. Ensam vet var och vad.«

Mitt inne bland gryningsljusets vålnader växer ett människoansikte fram. Ett vittne och en iakttagare som fäster sin uppfordrande blick rakt på oss. Men vad är det vi bevittnar egentligen? Vad väljer vi då samtidigt att bortse ifrån?

De allmängiltiga dragen i denna människas ansikte väcker många associationer till mer personliga bekantskaper. Vi tycker oss genast känna – eller känna igen – denna främmande människa. Eller är det rentav så att vi ser rakt in i vår egen självbild?

Det ansikte som här framkallas av skuggspel och träets ådring får mig genast att återkalla texten där Tomas Tranströmer säger:

Inom mig bär jag mina tidigare ansikten, som ett träd har sina årsringar. Det är summan av dem som är 'jag'. Spegeln ser bara mitt senaste ansikte, jag känner av alla mina tidigare.

I sviten *Dublinskuggor* handlar det om en nödvändig mänsklig närvaro. Om att också det svärbemästrade skall kunna få plats i vårt medvetande. Vi måste bli delaktiga och seende.

Trots allvaret i Petter Petterssons *Dublinskuggor* är hans bilder inte särskilt nedslående. Träsnittet är vad det är! I träplattans ofrånkomliga linjemönster framträder en både mänsklig och omänsklig värld.

Konstnärens vittnesmål är presenterade, utan omsvep – och som betraktare har jag blivit delaktig i en personlig berättelse som är både tidlös och allmängiltig. Frågorna hopar sig på nytt: Vad är det egentligen jag ser? Vad gör jag här? Vad gör Du?

Thomas Kjellgren

Författare, litteraturkritiker och chef för Kristianstads konsthall